„Dit is zeer verklaarbaar. Ten tijde van den ouden markies was het vergif nog versch, hij was dan ook onherroepelijk verloren. Na twintig jaar had het vocht een groot deel van zijn kracht verloren en ik ben er stellig van overtuigd dat de jongelieden bij spoedige hulp alle drie gered hadden kunnen worden."

HET INTERNATIONAAL LIEFDEWERK VOOR GEWONDEN EN KRIJGSGEVANGENEN.
Te 's-Gravenhage is een Afdeeling van dit Liefdewerk gevestigd, speciaal tot het verleenen van steun aan Fransche krijgsgevangenen in Duitschland. De behoeftige krijgsgevangenen ontvangen geregeld pakketten met levensmiddelen en versnaperingen, hetzij van het Çomité als zoodanig, hetzij van iemand, die zoogenaamd een gevangene heeft „geadopteerd" en geregelde zendingen, die dan door bemiddeling van de afdeeling worden verzonden aan dezen gevangene, bekostigt. — De foto hierboven geeft den inhoud weer van een dergelijk pakket: brood, scheepsbeschuit, ontbijtkoek, leverpastei, appelgelei, chocolade, spek, zeep en tabak.

Psyche der jeugd
door JAN VAN GALEN

Een kleine jongen van omstreeks zes jaar met een niet al te schoon gezicht, ongekamde haren en in een armoedig pakje zat in het gras aan den waterkant en probeerde een grooten steen stuk te slaan.

Een klein meisje, een paar jaar jonger, maar keurig net gekleed, stond naast hem.

„Wat doe je daar?" vroeg zij.

„Steenen maken!" was het antwoord van den jongen, terwijl hij ijverig voorttimmerde.

„Waarvoor?"

„Om naar de eenden te gooien."

„O, Jan, dat mag je niet doen!"

„Wie zegt dat?" klonk het fier.

„Papa!"

„De jouwe of de mijne?"

„De mijne!"

„O, wat kan mij dat schelen. De jouwe kan me toch niet slaan."

Het meisje keek peinzend voor zich.

„Maar het zijn mijn eenden!" zei ze toen.

„Mijn 'n zorg. Ik maak ze dood!"

„Je mag niet, Jan!"

„Jawel!"

„Je zal 't niet doen?"

„Ik doe 't, ik doe 't toch!"

„Je bent 'n nare jongen!"

„'t Kan me niet schelen. Wat heb je daar?"

„Mijn pop! Ze heeft echt haar!"

„Kan ze kapot?"

„Ja!"

„Zet ze daar neer, en ik zal er met steenen naar gooien."

„Neen, neen, dan maak je ze dood!" riep het jonge moedertje in doodsangst.

„Malle meid, ze leeft immers niet!"

„Ja, ze kan d'r oogen dicht doen."

„Zoo, nou, sta jij dan stil, dan zal ik je met steenen gooien en zien of ik je oor kan raken."

„Doet dat zeer?"

„Misschien wel, maar dat hindert niet."

„O, niet zeer doen, Jan!"

„Niet huilen, hoor!"

„Ik .... ik..... h.h .... uil .... nniet!"

„Je huilt wel. Je bent 'n huilebalk."

„Nie .... nietes!"

„Welles! Bah! Ik zou geen meisje willen zijn. Ze huilen altijd voor je ze zeer doet."

„En ....enne .... ik .... ik .... hou niet van nare ruwe jongens .... en ik zal niet .... met je trouwen als ik groot ben."

„Ik ben niet ruw!"

„Wel waar! Juf zegt: je bent 'n ruwe gemeene jongen. En ik sp .... speel n ... niet meer met je."

„Ik zal die Juf van jou met een steen gooien, als ik ze zie. Huilebalk! Huilebalk!"

„Je bent 'n akelige jongen! Ik houd niet van je! Ik houd van geen nare jongens!"

„En ik houd van geen huilebalken. Ik ga met Piet Verhagen spelen; hij is ruw en naar net als ik. Ga jij maar naar huis, uithuilen bij de juf! Vooruit!"

(*Tien jaar later.*)

„Stans!"

Geen antwoord.

HET INTERNATIONAAL LIEFDEWERK VOOR GEWONDEN EN KRIJGSGEVANGENEN.
Het Dagelijksch Bestuur van de afdeeling te 's-Gravenhage tot ondersteuning van Fransche krijgsgevangenen in Duitschland. Op den voorgrond baronesse Taets v. Amerongen-Viruly. In den hoek de Presidente v. h. comité, Mevr. Van Praag-Philips.

„Stans!" — Nog geen antwoord.

„Con-stan-ce!"

„St! Stil, jongen, schreeuw zoo niet!"

„Ik dacht, dat je niet hier was!"

„Ja, achter het boschje. Ik dorst niet te voorschijn komen omdat „mademoiselle" naar me zoekt."

„Hoe lang heb ik hier al gewacht?"

„Uren misschien!" klinkt het een beetje trotsch uit den mond der jonge dame. „Wat komt het er opaan, *hoelang* je op mij wacht!"

„O, mijn rug is gekraakt!"

„Da's minder."

„Dat is nou net iets voor een meisje. En jij bent het meest verwende kind, dat ik ooit zag."

„Nonsens! — Kom nou maar te voorschijn."

Een jongen van zestien jaar rees op uit een laurierboschje, terwijl een meisje achter een tuinbank vandaan kroop.

„Ze is weg!"

„Ik ben blij dat ik jou niet ben. Ik zou 't moeten hebben! Voortdurend zoo'n gouvernante achter me. 't Is bij jou altijd hetzelfde. Vroeger was het een kinderjuffrouw. Weetje wel, dat je voor haar niet huilen mocht, om je wimpers niet te bederven?"

„Ja, zeker!"

„Laat me eens zien, of je ze nog hebt!"

De jongen greep haar bij de schouders en keek haar in de bruine oogen, overschaduwd door lange wimpers.

„Ja hoor, ze zijn nog perfect."

„Het kan me niet schelen, hoe ze zijn. Ik wou 'k een jongen was, zooals jij Johan, die overal heen kon," antwoordde zij met een zucht.

„Maar ik moet werken, en 's morgens om zes uur al op."

„Ja, dat is niet prettig in den winter, maar in den zomer is 't heerlijk, dan hoor je de vogels zoo lief zingen."

„Wat geeft dat? Ik heb toch geen geweer om ze te schieten."

„Foei, wat zijn jullie toch altijd wreed! Jullie denkt over niets dan over doodmaken."

„Ja, ik zou wel een soldaat willen zijn net als je vader!"

„Mijn vader is een *officier*!" klonk het trotsch.

„Ik weet 't. Ik weet ook dat ik maar een gewone jongen ben. Gewone jongens kunnen echter tegenwoordig óók officier worden," de knaap bloosde van verontwaardiging bij deze woorden.

„Het spijt me, Jo! Werkelijk — ik meende het niet zoo. Geef me een kus, wil je?" zei het meisje, terwijl ze haar gelaat naar hem ophief.

„Neen, ik wil niet!"

„Och, doe het, Jo, en ik zal aan papa vragen je in zijn regiment op te nemen."

„Wil je? Je bent een schat! Kom hier en je krijgt er twee zoenen voor. Daar-en-daar!"

„Constance, waar ben je?"

„O, verberg je! Daar is mademoiselle!"

„'t Kan me niet schelen!"

„Loop heen, dan!" fluisterde het meisje angstig, „ze mag niet weten, dat ik met je spreek. — Jawel, mademoiselle! Ik ben hier!"

„Ma foi! Wat doe je daar in het duister?"

„N ....n ....niets!"

„Kom hier! Ah, mon Dieu! Je gezicht gloeit. Wat heb je gedaan? Ik hoorde geritsel toen ik hier kwam .... Was 't soms die ordinaire jongen? Foei! schaam je, Constance! Jij een jonge dame! Ga dadelijk mee naar je papa. Ik zal het hem vertellen .... Ik geloof dat ik je hem hoorde kussen! Fi, méchante fille!"

(*Tien jaar later*).

„Mag ik het genoegen hebben?"

„Zeker mijnheer .... eh ... het spijt me, ik ben uw naam vergeten."

„Mijn naam is Van Teilingen."

HET INTERNATIONAAL LIEFDEWERK VOOR GEWONDEN EN KRIJGSGEVANGENEN.
De dames belast met de administratieve werkzaamheden. *(foto's „Rembrandt.")* Het gereedmaken en inpakken van de pakketten.